

David Trads: Komiske Fogh burde lære af Rohdes selvopgør

Opinion David Trads | 20. marts 2018 *David Trads er skribent, Altinget m.fl., studievært, Radio24Syv, fhv. udviklingsdirektør, Metro International. Klummen er alene udtryk for skribentens egne holdninger.*

OMVENDT: Historien bør dømme krigstilhængerne som Jens Rohde (t.h.) og Anders Fogh hårdt – men der er altid plads til omvendte, skriver David Trads. (Foto: Stine Larsen/Scanpix Ritzou)

KOMMENTAR: Forleden var der et øjeblik, hvor jeg troede, at vi var vidner til noget historisk – nemlig at Anders Fogh Rasmussen erkendte en fejl, skriver David Trads.

”Anders Fogh Rasmussen: Europa er selv skyld i migrantstrømmen,” stod der minsandten forleden i Politiken. (Marts 2018)

Nå, for pokker, tænkte jeg, endelig ville eksstatsministeren indrømme, at den Irak-krig, som han først var med til at starte i 2003, og som han derefter besluttede at stikke af fra, da det begyndte at gøre ondt i 2007, er selve præmissen for det helvede, der plager regionen.

Men, nej – selvfølgelig nej – handlede det ikke om, at Fogh påtog sig et ansvar. Det gør han aldrig. Det var – naturligvis – dem, der fulgte efter ham, der begik fejl. Det gør de altid. Europas fejl, forklarede Den Store Leder, blev begået efter Libyen-interventionen. Der gik alt galt.

Tja, det er selvsagt korrekt, at Libyen i dag er et kaotisk, livsfarligt morads. Vesten fjernede med magt oberst Gaddafi i 2011 og stak derefter af fra genopbygningen. Det var håbløst uforberedt af Vesten, som absolut ingen plan havde for, hvad der skulle ske efter Gaddafi.

Ringer der en klokke? Jo, den bør faktisk buldre løs – for den amatørisme og det fravær af statsmandsskab, der resulterede i Libyen-katastrofen er jo nærmest 1:1 modelleret efter den selvsamme amatørisme og fravær af statsmandsskab, der førte til Irak-katastrofen.

I 2003 besluttede George W. Bush og en snæver kreds af hans europæiske puddelhunde – britiske Tony Blair og danske Anders Fogh Rasmussen – at indlede en ulovlig krig mod Irak. Bush, Blair og Fogh løj, da de påstod, at Saddam Hussein besad masseødelæggelsesvåben.

Krigsherrerne var ligeglade med, at FN's Sikkerhedsråd ikke godkendte krigen; de var ligeglade med, at Nato blev revet fra hinanden; og hjemme i Danmark var Fogh flintrende ligeglad med, at landet for første gang i historien gik i krig med det snævrere mulige flertal.

Vi kender alle sammen konsekvenserne i dag:

Hundredtusinder af irakere er dræbte – og millioner drevet på flugt. Vestens moralske lederskab i regionen har lidt varig skade, fordi vi brød alle de regler, vi plejer at hylde, herunder at vi ivrigt torturerede og indespærrede lemfældigt – og dækkede over det.

Fra det irakiske kaos rykkede Islamisk Stat frem. De ville skabe et islamisk kalifat – et helvede på jord – og disse voldspsykopater terroriserede snart resten af regionen, mest, men ikke kun, i det Syrien, som var plaget af borgerkrig. Millioner blev tvunget på flugt.

Det er – mere end noget andet – den ulyksalige Irak-krig, som skabte den flygtninge- og migrantkrise, som vi har oplevet de seneste år. Libyen-krigen forstærkede den, men det var Irak-krigen, som indledte alle ulykkerne. De, der stod bag den, burde skamme sig.

Men det gør Fogh selvfølgelig ikke. Alt, han nogensinde har besluttet, er, ifølge ham selv, helt perfekt. Der er – for nu at bruge et af Foghs yndlingsudtryk – "ikke noget at komme efter". Aldrig har Fogh begået en fejl – hverken hjemme eller ude. Det er altid de andres skyld.

Dengang krigsdeltagelsen blev tromlet igennem i Folketinget, blev Fogh bakket 120 procent op af Jens Rohde, dengang politisk ordfører for Venstre. Jeg deltog selv – som chefredaktør for Information – i utallige debatter med Rohde, som hånede mig for min modstand.

De af os, der var imod Irak-krigen – som Mogens Lykketoft, Holger K. Nielsen og Villy Søvndal – fik at vide, at vi nærmest holdt med Saddam Hussein, og at vi, hvis vi havde levet i 1930'erne sikkert ville have været på Chamberlains hold, mens Fogh, Rohde & Co var Churchill.

Historien bør dømme krigstilhængerne hårdt – men der er altid plads til omvendte. En af dem er netop Rohde, i dag lige så aggressivt medlem af Radikale, som han var af Venstre – for i et tankevækkende indlæg i Weekendavisen gør han op med sin agitation for krigen.

Tak for det, Rohde. Bedre sent end aldrig – men det er værd at erindre, at han tilbage i sin tid som pitbullterrier for Fogh var lige så lidenskabelig krigstilhænger, som han nu er modstander i sin bodsgang. Alligevel er det bedre at blive klogere end forblive dum.

Tænk, bare tænk, hvis Fogh, der i dag ernærer sig som højt betalt konsulent for hvem-som-helst, senest viklet ind i en baltisk-russisk bankskandale, også en dag fik tænkt sig om? Tænk, bare tænk, hvis han erkendte, hvor fatal en beslutning Irak-krigen var?

Derfor lider han skæbne med Komiske Ali – den ikoniske propagandaminister for Saddam Hussein, som, selv da USA's kampvogne rullede ind i Bagdad, blev ved med at hævde, at alt gik lige efter planen. Komiske Fogh.